

tužitelju, a ovaj prihvatio njegov obračun. Izraz koji je tužitelj upotrijebio u brzojavu od 21.V 1964, a naime "po nalogu "Invest-Importa" moli da se grajfer otpremi na njegovu adresu, ne može se tumačiti kao da njime tužitelj priznaje da u pogledu otpreme grajfera i nadalje stoji s tuženikom u odnosu "Invest-Import" a ne tužitelj. Radi se naprotiv o identifikaciji naloga kojim je "Invest-Import" prema naprijed navedenom prenio na tužitelja svoje pravo disponiranja grajferom i tako omogućio nastajanje direktnog pravnog odnosa među parničnim strankama.

Nije osnovan ni navod žalbe koji se odnosi na vaganje. U načelu otpremnik nije dužan vršiti vaganje ako mu to komitent nije naložio. Međutim, u ovom spornom slučaju radi se o tome da je razlika između stvarne težine pošiljke i one deklarirane od tuženika tako velika da je urednom otpremniku morala pasti u oči. Pri činjenici da je tuženik deklarirao težinu pošiljke sa 4.083 kg, a da je njezina stvarna težina iznosila jedva nešto više od jedne trećine, tj. 1.520 kg, očigledan je propust dužne pažnje na tuženikovo strani, kad je propustio da o toj razlici vodi računa. Zbog toga nastala razlika predstavlja štetu koju tužitelj trpi zbog tuženikova propusta, pa mu ju je ovaj dužan nadoknaditi.

Z.R.

VIŠI PRIVREDNI SUD SR HRVATSKE

Drugostepena presuda od 11.XII 1964.

Vijeće: dr Ernest Vajić, Ivo Bešker, dr Nikola Vučković

Cestovni saobraćaj - Za štetu prouzrokovanu automobilom osobama na cesti odgovara u regresnom zahtjevu socijalnog osiguranja šoferov poslodavac, bez obzira da li je u kritično vrijeme automobil zajedno sa šoferom bio usupljen drugoj osobi koja je automobil upotrebljavala

Krivnjom šofera autobusa povrijedjene su na cesti dvije osobe. Zavod za socijalno osiguranje imao je troškove liječenja, a kako je šofer pravomoćnom krivičnom presudom proglašen krivim, on tuži vlasnika autobusa za naknadu štete. Tuženik u svoju obranu navodi da u kritično vrijeme nije upotrebljavao automobil, već da ga je ustupio zajedno sa šoferom drugom poduzeću koje bi načelno moralo biti odgovorno za ovaj zahtjev. Prvostepeni sud je obvezao tuženika na naknadu štete, a drugostepeni tu presudu potvrdio iz ovih bitnih razloga:

Za ispravno odlučivanje u ovoj parnici od bitne važnosti je činjenica da se radi o zahtjevu nadležnog

Zavoda za socijalno osiguranje za naknadu štete od tuženog poduzeća kao p o s l o d a v c a radnika Šegote Mirka, koji je pravomoćnom krivičnom presudom proglašen krivim za krivično djelo, iz kojega rezultira šteta u utuženom iznosu za tužitelja. Taj zahtjev temelji se na odredbi čl.185 Zakona o organizaciji i financiranju socijalnog osiguranja /Sl.list br.22/62/, koji se poziva i na odredbu čl.294, stav 1 Zakona o radnim odnosima /Sl.list br.17/61/. U smislu prvoga od navedenih propisa ima nadležni zavod za socijalno osiguranje pravo tražiti naknadu od radnika, koji je krivičnim djelom prouzrokovao bolest, ozljedu, invalidnost, tjelesno oštećenje ili smrt osigurane osobe, a čija je krivnja utvrđena pravomoćnom sudskom odlukom. Privredna organizacija ili političko-teritorijalna jedinica odgovara solidarno s radnikom za štetu koju je učinio radnik u vezi sa svojim radom.

Iz navedenih propisa proizlazi da su za ispravno rješenje o ovom zahtjevu tužbe odlučne slijedeće činjenice:

1. da je šteta počinjena krivičnim djelom,
2. da je štetu počinio radnik u vezi sa svojim radom i
3. da je radnik u vrijeme počinjenja djela bio u radnom odnosu s tuženikom.

Postojanje svih triju naprijed navedenih činjenica među strankama je nesporno.

Iz navedenoga proizlazi da je neosnovan od tuženika istaknuti prigovor promašene pasivne legitimacije, jer nitko od stranaka i ne tvrdi da spomenuti radnik nije u kritično vrijeme bio u radnom odnosu s tuženikom, ili da je s njim radni odnos prethodno prekinuo i zasnovao novi s poduzećem "Autotrans". Iz teksta navedenog propisa mora se nužno zaključiti da se odgovornost radne organizacije u takvom slučaju osniva na radnom odnosu s počiniteljem krivičnog djela. Samo tako mogu se tumačiti riječi čl.185, stav 3 cit. Zakona "u vezi sa svojim radom" i samo taj smisao može imati pozivanje ove odredbe na Zakon o radnim odnosima.

Iz navedenog slijedi da je zahtjev tužbe osnovan, i da su navodi žalbe neodlučni, jer poduzeće "Autotrans" u kritično vrijeme nesporno nije bio poslodavac navedenog radnika. Ovaj drugostepeni sud nije smatrao potrebnim u ovoj parnici upuštati se u ispitivanje pravnog pitanja da li bi osim protiv tuženika takav zahtjev bio osnovan i protiv poduzeća "Autotrans" u Rijeci, koje nije tuženo.

Iz navedenih razloga žalba se nije mogla uvažiti, već je pobijanu prvostepenu presudu valjalo potvrditi.